

levere. Noget, men at man kunde faae sine Obligationer stemplede, naar man kom med dem, og kunde tage dem med sig igjen. Der er jo en Mængde Obligationer, som lyde paa Thændehaveren. Man skal formodentlig medbringe en Liste over de Obligationer, man vil have stemplede, og faar da maasse et Bevis derfor, man kan dog meget godt antage, at der kunde indtræde Feiltagelser og Fornæftninger, ligesom der ogsaa kunde være Tilfælde, hvor man ikke saa nøie var i Stand til at kontrolere denne Liste, som man fik med Bevis for. Det forekommer mig derfor, at det er meget misligt, at man skal være nødt til at aflevere sine Papirer. Jeg har ikke nogen bestemt Forestilling om, hvorledes det skal gaa til, da jeg ikke har hørt nogen Fremstilling deraf, men jeg vil tillade mig at henstille, hvis det ikke skulde være paataent fra Ministerens Side, at Indleveringen i det Mindste blev begrændset til et vist Beløb til enhver given Tid, at det, forsaavidt man ikke strax kunde faae sine Papirer stemplede, ikke tillodes at indlevere saadanne Papirer i ubegrændset Maaße til en enkelt Embedsmand. Jeg har, som sagt, nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelses Optagelse i Loven, men paa den anden Side anser jeg det for absolut nødvendigt, at den staar der, idet man ikke kan forlange, at den private Mand skal sætte sin Bælsjerd paa Spil, fordi Staten onsker at faae Skat af ham. Jeg veed ikke, om det er muligt for Ministeren at give en Skitse af, hvorledes Sagen tænkes ordnet, og maasse har Thinget ikke Interesse af at høre det fremsat, men stoler paa sit Udvalg. Da er det selvfølgelig, at Ministeren ikke tager Notits af et enkelt Medlems Uttringer, men jeg har dog ikke villet tilbageholde den Henstilling til Ministeren, at der i ethvert Fald sørges for, at det ikke bliver til aldeles ubegrændset Stovrelse, at der kan indleveres Papirer til enkelte Embedsmænd.

Finantsministeren: Det kunde ikke falde mig ind ikke at tage Notits af et enkelt Medlems Udtalelser, men jeg tror, det ærede Medlem maasse har overhørt Noget af, hvad der allerede er sagt om denne Sag i Dag.

Jeg tror at have givet saa meget til Forslagelse af, hvorledes jeg har tænkt mig Sagen ordnet, som det ret vel lader sig gjøre til en stor Forsamling, og det ærede Medlem vilde maasse deraf have kunnet udlede, at min Hensigt netop er at lade den hele Stempling foregaa i saa kort Tid, som det paa nogen Maade er muligt, saaledes at disse Effekter ikke skulle blive i Statens Embedsmænds Bærge længere, end det er absolut nødvendigt, for at Stemplingen kan finde Sted. Dermed mener jeg at undgaa den Risiko, som dermed er forbunden.

J. Mee: Det ærede Medlem fra Grenaa (Bønløkke) yttrede i Anledning af nogle Bemærkninger af mig, at de Folk, der vilde spekulere i Papirer, nok vilde finde Midler til at skule dem, selv om vi sætte Tarten lavere, end her er anført. Det var det Udtryk, han brugte. Men her er aldeles ikke Tale om at skule Papirer; jeg har kun sagt, at Spekulanterne ville efter min Mening, naar Afgiften sættes saa høit, i Almindelighed lade Papirerne, som de kjøbe i Udlandet, blive liggende der og sælge dem der, de komme allsaa ikke her til Landet, og Staten mister i saa Tilfælde hele Afgiften. Det ærede Medlem for Svov Amis 2den Valgkreds (Alberti) sagde, at han maatte vedhævide være af den Mening, at 4 Mk. pr. 100 Rd. var en lav Tært. Derom kunne Meningerne være delte, men det er allerede anført, at i Tilfælde af at det er fremmede Papirer, som staa f. Ex. i 50 pCt., er der ikke Tale om 4 Mk. pr. 100 Rd. men 8 Mk. pr. 100 Rd. I Dvrigt skal jeg bemærke, at jeg kun har udtaalt, hvad der i Almindelighed var Brug, at jeg i Forening med 14 andre Medlemmer har stillet disse Forslag; det staar til de ærede Medlemmer selv, om de ville stemme derfor eller ikke, men at jeg har stillet dem i Forening med disse, derom kan der ikke være Tvivl.

Wille: Jeg tror, at dette Lovforslag har mistet næsten hele sin finansielle Betydning, efterat der ved dets 2den Behandling er udstemt den Del deraf, som kunde antages